

Clara M. Codd

**Teozófia nagyon kicsi
gyerekeknek**

THEOSOPHICAL PUBLISHING HOUSE

ADYAR, 1916

Fordította: Szabari János, 2019

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Tartalom

ELŐSZÓ	2
1. fejezet A Világ Atyája	2
2. fejezet Isten terve	3
3. fejezet Hová megyünk, amikor meghalunk?	5
4. fejezet A tündérek	6
5. fejezet Az angyalok	8
6. fejezet A Világ Tanítója	9
7. fejezet Ahogyan a dolgok működnek	11
UTÓSZÓ	13

ELŐSZÓ

Miközben a teozófiáért dolgoztam, anyák és apák gyakran kérdezték meg, hogy van-e elképzelésem arról, hogyan tanítsák meg a gyerekeknek a teozófia nagy igazságait.

Ez a kicsi könyv részben egy ilyen irányú személyes tapasztalat eredménye, amit egy kétheti együttlétem során szereztem egy teozófus barát gyerekeivel, miközben az anyjuk betegen a kórházban volt. Ezért Molly és Jinky Scott-nak köszönöm a gondolatokat, amelyeknek a szövögetése gyönyörűséget okozott, és őszintén hálás vagyok nekik a kölcsönért, amit soha nem lehet megfizetni.

A fejezeteket nem igazán arra szántam, hogy gyerekeknek olvassuk fel, hanem inkább javaslat természetűek más felnőttek számára, ha merészen remélhetem, hogy valamennyi érték van bennük. Mert egy másik ember szavainak felolvasása *soha* nem helyettesítheti azokat a gondolatokat, amelyek az anyai szívekből áradnak ki mindenhol. Talán ha van egyetlen szó, amely a kicsi gyerekek tanításának nagyszerű alapelveit minden másnál jobban összegzi, akkor az a „légkör” szó. Nem erkölcsi tantételekkel és közvetlen etikai tanítással érjük egy gyermek szívét, hanem az Iránta, a Gyönyörű iránt érzett teljes szeretet és bizalom ragyogó ösvényével, a nagyobb gyerekek, önmagunk szívéből. Ha arról beszélünk egy gyerekeknek, akit *mi* szeretünk, velük együtt válunk gyerekké, és egy kicsi gyerek érzékeny belső Én-je csodálatos módon fog erre válaszolni.

Jobb a fejlődés pozitív, és nem a negatív oldalán tartózkodni, a „tedd ezt” oldalon, nem pedig a „ne tedd azt” oldalon, a szépségén, ami örökkévaló, és nem a rútságán, ami átmeneti a dolgok rendszerében. Ezáltal fogják megtanulni, hogy mindig előre, az eszményi, a valódi felé nézzenek, amelynek fokozatos bekövetkezése az egész fejlődés célja.

Tanítsuk nekik mindenekelőtt a szeretetet, amely körül veszi a világot, az Élet Testvériségének szeretetét, amely – amikor felismerjük – ezt a világot egy kertté fogja tenni, amiben Isten gyermekei, az emberek, az állatok és a növények úgy fognak nőni, ahogyan a virág nő. Ha az élet első, korai éve során a gyermekek az Élet iránti saját szeretetünk és hitünk légkörében élnek, akkor minden gonoszság és kegyetlenség, amely a későbbiekben megérinthetik őket, soha nem fogja teljesen megrázni a szívüket. A hitnek ez az érzékelése pedig mindig megszövi a nagy láthatatlan világoknak, a dolgok lelkének az érzékelését. Ezért olyan fontosak a tündérmesék, a mítoszok és a legendák a gyermeki életben. Ezt a bajtársiasságot a láthatatlannal, amely annyira természetes dolog a legtöbb gyerek számára, meg kell őrizni, és fenn kell tartani, hogy a későbbiekben ne hiányozhasson az életéből a belső látás és a képzelet ajándéka. Sok jó és igaz ember van közöttünk, akinek nem sikerül elérnie a legmagasabb jót, ami az emberek számára elérhető lenne, mert hiányzik belőle ugyanez a kapcsolat a világ rejtett életével.

1. fejezet A Világ Atyája

Tudjátok gyerekek, egy házban és egy családban éltek, van apátok és anyátok, hogy vigyázzanak rátok, hogy szeressenek és tanítsanak benneteket. Ők sokkal nagyobbak nálatok, és tudják, hogyan csináljanak olyan dolgokat, amiket ti még nem tudtok megcsinálni, mert túl kicsik vagytok hozzá. Néha megpróbálják megmutatni nektek, hogyan kell csinálni, és utána – bár még nem tudjátok olyan jól csinálni, mint Apa és Anya – ti is megpróbáljátok ugyanúgy csinálni, mint ők, ahogyan tudjátok. Apa gondoskodik mindannyiótokról, és egy szép otthont tart fenn, ahol mindannyian éltek, Anya pedig gondoskodik rólatok a házban, megtanít nektek sok dolgot, segít nektek, szeret benneteket, és ha betegek vagy szomorúak vagytok, mindenki másnál jobban tudja, mit kell tenni, hogy újra jól és elégedetten érezzétek magatokat.

Nos, a világ minden családjában van egy-egy apa és anya. De elgondolkodtatok-e már valaha is, hogy van-e valaki, aki gondoskodik minden családról, apákról, anyákról és a

gyerekekről is együtt? Csak gondoljuk végig, mennyi család van a világon és milyen sok ember! Nincs valaki, aki gondoskodik róluk, és segít nekik mindenkor, és szereti őket? Igen, van valaki. Van valaki, aki mindannyiunk nagy-nagy Atyája, mindenkié a világon, a tietek és az enyém, és apáé, és nem csak minden emberé, hanem minden állaté is, és minden virágé és fáé, sőt, kavicsé is. Ezek mind az Ő házában élnek, és Ő gondoskodik mindegyikről. Az Ő háza a világ, és minden dolog benne, az emberek, az állatok, a virágok az Ő gyermekei. Nincs senki, aki nem Hozzá tartozik, mindenki az Ő gyermeke, ezért élnek az Ő házában. Gyönyörű ház, ugye? És mennyi fivérünk és nővérünk lakik benne! Egyes fivéreink és nővéreink a nagy Atyánk házában nagyon aprócskák, mint a kicsinyke babák, mint a cicák vagy mint a százszorszépek kint a fűben.

Sok ember a mi nagy Atyánknak különböző neveket adott, amiken felismerik Őt. Mi Istennek hívjuk. Távoli más országokban, ahol nem ugyanazt a nyelvet használják, mint mi, más néven nevezik. Talán az állatok és a virágok semmilyen nevet sem adnak Neki. Csupán tudják, hogy Ő van, gondoskodik róluk. Azt kérdezitek, hol lakik Ő? Mindenhol ott lakik az Ő nagy házában egyszerre. Még nem látjuk Őt. Talán egy napon, valamikor a messzi jövőben majd meglátjuk, de most is érezzük, és tudjuk, hogy van. Tudjátok, Anya néha felvesz benneteket a karjaiba, és milyen kellemes érezni, amikor Anya karjai teljesen átölelnek benneteket! Pontosan ugyanígy ölelik át Isten karjai a gyermekeit az Ő világában, csak néha a gyerekei nem látják, hogy ez így van. Néha szomorúak, és mivel szomorúak, elfelejtenek mindent a nagy Atyájukról, és olyan dolgokat csinálnak, amiket talán nem tennének, ha emlékeznének Rá, de ettől még az Isten továbbra is szereti őket. Még jobban szereti mindannyiukat, mert mindent elfelejtettek róla, és ezért szomorúak. Ő azt mondja: „Emlékeztetnem kell őket újra, és azután boldogok lesznek.” Isten arra tanítja a világ összes emberét, hogyan tegyenek mindent gyönyörűvé. Ő tanította meg Anyát, hogyan szeressen benneteket, és ő tanította meg Apát, hogyan legyen okos és dolgozzon keményen, hogy segítsen nektek. Néha hozzátok is beszél. Mindig meghallhatjátok, hogy Isten beszél hozzátok, ha akarjátok. Kedves gondolatokat tesz a szívetekbe. Amikor valakit nagyon szerettek, vagy amikor odaszaladtok, hogy segítsetek valakinek, azért van, mert Isten azt súgta a szívetekbe: „Cilikém, a Baba rosszkedvű, mert esik az eső, és nem mehet ki. Játszanál vele, és megnevetted?” Akkor a szívetek ezt mondta: „Igen, édes Istenem, természetesen”, és ez az oka, hogy így tettetek. Amikor csak rosszkedvűek vagy durcásak vagytok, azért van, mert egy percre mindent elfelejtettetek Róla, és így nem halljátok meg, amit mond.

2. fejezet Isten terve

Nos, mit akar Isten csinálni a világ összes emberével, és miért tette valamennyit az Ő szép házába? Azt akarja, hogy mindegyik valami olyanná nőjön, ami annyira gyönyörű és pompás, hogy el sem tudjuk képzelni, még ha nagyon elszántan akarjuk is. A világ minden embere azzá a gyönyörű személlyé növekszik, amilyenné az Isten szeretné, hogy egy napon váljon. De az annyira gyönyörű, hogy nagyon-nagyon hosszú időbe, sok-sok életbe telik. Így folyamatosan kimennek a külső világba, és újra visszajönnek, sokszor, mielőtt pontosan azzá nőnének, amivé Isten akarja, hogy váljanak. Egyes emberek a világban sokkal jobban hasonlítanak arra, amivé Isten akarja, hogy váljanak, mint mások. Ez azért van, mert gyakrabban jöttek ide vissza, és így hosszabb idejük volt tanulni. De egy napon a világon *mindenki* meg fogja tanulni, hogy olyan legyen, mint amit Isten akar, és akkor az tényleg egy gyönyörű világ lesz, és mindenki nagyon boldog lesz.

Hogyan fogjuk kitalálni, mit akar Isten, milyenek legyünk? Nem tudunk mindent kitalálni egyszerre, túl szép lenne, ha Isten *mindent* elmondana nekünk egyszerre. Így meg kell próbálnunk minden alkalommal, amikor a földön élünk, többet és többet kitalálni, és annyira szép, hogy amikor elkezdünk *valóban* rájönni, olyanná akarunk válni olyan gyorsan, amilyen gyorsan

csak tudunk, és nem tudjuk megállni, hogy ne tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy olyan módon növekedjünk.

Csak gondolkozzunk el egy pillanatra, és próbáljuk csak egy kicsit megérteni, mit akar Isten, hogy milyenek legyünk. Gondoljunk mindazokra az emberekre, akik valamelyest olyanok, mint amit Ő akar, hogy legyenek. Ők a bátor emberek, a kedves emberek és a szerető emberek. Isten nagyon bátor, annyira bátor, hogy elviseli az összes szomorú dolgot az Ő gyönyörű világában, mert tudja, hogy egy napon minden jóvá növekszik. Ő nagyon bölcs is, mert Ő maga állította össze az egész csodálatos tervet, és tudja, hogyan segítsen az embereknek, hogy aszerint növekedjenek. Ő nagy szerető is, annál is jobban szereti az összes embert a világában, mint ahogyan Anya szeret benneteket. Még akkor is, amikor szenvednek, és nehéz idők járnak rájuk, jobban szereti őket, mint máskor, mert tudja, milyen nagyszerűek lesznek egyszer, és hogy a világ összes problémája *valójában* nem tud ártani nekik – a szívüknek, amely Hozzá tartozik –, ha ők azt nem engedik. Tehát Isten azt mondja: „Azt akarom, hogy mindannyian növekedjete bátorra, bölcsé és szeretővé”, és a világon minden ember ezt tanulja. Apa és Anya is ezt tanulja, mint ahogyan ti is. Néha nem mindig tudják, *éppen* mit akar Isten, hogy megtegyenek, de megpróbálnak rájönni, és ha az túlságosan nehéz, akkor Isten azt mondja nekik: „Semmi baj, próbáljátok meg ismét, és a következő alkalommal képesek *lesztek* rájönni.”

Ugye meg akarjuk próbálni, hogy rájövünk? Gondoljunk. Isten azt akarja, hogy bátrak legyünk. Hogyan fogjuk megpróbálni, hogy olyanok legyünk, mint Ő ezen a téren? Nos, megtehetünk minden tőlünk telhetőt, hogy nem sírunk, amikor elesünk, és megsérülünk, és megpróbálhatunk mindig elég bátor lenni ahhoz, hogy igazat mondjunk, és ne titkoljunk el semmit, csak mert félünk, hogy mi történhet. Megpróbálhatunk olyan dolgokat csinálni, amiket egy kicsit nehéz megtenni, addig próbálni és próbálni, amíg sikerülni fog, mert akkor megtanulunk olyan bátor lenni, mint Isten. Amikor pedig az óvónéni azt kéri, hogy segítsünk neki, mi pedig éppen nem akarunk, mert valami mást akarunk csinálni, akkor feladhatjuk azt, amit *mi* akarunk csinálni, és megpróbálhatunk segíteni neki. Ez bátorság lesz. Majd meg kell próbálnunk nem félni semmitől. Ha látunk egy idegen embert jönni, nem akarunk majd elszaladni. Tudjátok, ő is Isten egyik embere, ahogyan ti is, mert ő is Isten házában lakik, és nem szabad félnetek tőle.

És hogyan tanulunk meg olyan bölcsé növekedni, mint Isten? Nem lehetünk bölcsék, hacsak nincs bennünk szeretet, és ezért mindig kedvesnek kell lennünk, és meg kell próbálnunk segíteni minden más embernek a világon, amennyire csak tudunk, ha bölcsék akarunk lenni. Tudjátok, mi a legjobb mód arra, hogy segítsünk a világ minden emberének? Szeressük őket, nincs más mód. Nem számít egy kicsit sem, hogy tudják-e, hogy szeretitek őket, vagy örülnek-e neki, hogy szeretitek őket, és viszont szeretnek-e benneteket. *Próbáljátok meg* nem haragudni, amikor valaki bosszant benneteket vagy barátságtalan veletek. Talán valaki barátságtalan volt velük, és ez rosszkedvűvé tette őket, és ezért szólnak éles szavakkal hozzátok. De keményen kell megpróbálnotok emlékezni arra, hogy *valójában* nem úgy értették, csak azért történt így, mert fáradtak vagy rosszkedvűek voltak. Csak gondoljátok végig, milyen sok ember van, aki nagyon fáradt, mert nagyon kemény munkát kell végezniük minden nap, és néha nagyon szomorúak is, mert annyira sok problémájuk van. Amikor csak látunk valakit, akinek nincs olyan szép otthona, mint nekünk, vagy aki nem tud megtanulni olyan sok dolgot, vagy akinek talán nincs anyja vagy apja, vagy fivérei és nővérei, vagy aki beteg vagy boldogtalan, meg kell próbálnunk jobban szeretnünk, mint korábban bármikor. Még ha nem is tudunk sokat tenni, hogy a dolgok fényesebbek legyenek nekik, gondolhatunk rájuk néha, és szerethetjük őket tiszta szívünkéből. Tudjátok, ez azért segítség nekik is, mert amikor így tesztek, a szeretet, amit éreztek a szívetekben, elszáll Istenhez, mint egy gyönyörű kis madár, és Isten visszaküldi azt hozzátok, és ettől egy kicsit boldogabbnak érzik a világot.

És akkor ott van az összes boldog és kedves dolog a világon. Oh, milyen könnyű szeretni azokat! Csak gondoljuk végig. Ott van Anya, Apa, Cili, Pat, Baba és Brúnó és a játékbaba, a

puha, csinos, kicsi baba és a kinn röpködő kis madarak, a nyuszik, a virágok, a kicsi fák a kertben és a százszorszépek a fűben, hatalmas számban. Nem hiszem, hogy valaha is a végére érniük a felsorolásnak, ha folytatnánk, ugye?

Soha nem szabad kinevetnek semmilyen dolgot, amely furcsának látszik nektek, különösen olyan embert, aki különösen néz ki, és akihez hasonlót soha nem láttatok korábban. Talán ti ugyanolyan furcsának látszotok neki. Tudjátok, ő is ugyanúgy Isten embere, mint ti, és azért néz ki furcsán a számotokra, mert Isten neki más dolgokat tanított, mint nektek. Nektek pedig különösen nem szabad elfelejtenetek, hogy az emberek, akik másfajta templomba mennek vasárnaponként, mint ti, ugyanúgy ismerik Istent, mint ti. Még a távoli országokban élő emberekre is, akik *nagyon* különböznek tőletek, ez igaz. Minden igaz ima eljut Istenhez, de egyes helyeken más néven nevezik Őt, és teljesen eltérő módon imádkoznak Hozzá, mint mi tesszük itt. De ez Istennek semmit sem számít. Ő szeret *mindenkit* hallgatni, hozzá imádkozni. „Minden út, amin járnak, az Én utam” – mondta. Ő pedig azt szereti, ha mindannyian boldogok, ha tudnak. Ez az, amiért Isten szeretné, hogy jobbak legyetek, mint bármi más a világon. Ha emlékeztek rá egész életetekben, nem felejtitek el, hogy Isten a világ minden emberét szereti, és minden mód, ahogyan intézik dolgaikat, ugyanaz, és semmit sem akar jobban, mint hogy minden gyermeke, a nagyok és a kicsik legyenek boldogok – akkor fogtok elkezdni bölcsnek lenni, csak egy kicsit úgy, mint Ő.

3. fejezet Hová megyünk, amikor meghalunk?

Tegnap a kis Bobby Stephens meghalt. Elment oda, ahol nem láthatjuk, és ahol most nem tudunk vele játszani. Tudjátok, hogy hová ment a kis Bobby, és hová ment Nagyi nem régen, és egy napon hová megy mindenki, Apa és Anya, a baba és ti, és a világon minden ember?

A földre mindenki kicsiny csecsemő testben érkezik, mert Isten azt akarja, hogy tanulják meg, hogyan legyenek bátrak, bölcsök és szeretők. Folytatjuk a tanulást egész életünkön keresztül, és amikor Isten úgy gondolja, elég sok ideig tanultunk, és egyre fáradtabbak vagyunk, ismét visszahív haza egy időre, vissza a gyönyörű házba, ahol Ő él, és amit most nem látunk. Nem láthatjuk most Istennek *azt* a házát, mert az annyira szép, hogy más szemekre van szükségünk, amikkel láthatjuk. Ezekkel a szemekkel nem látjuk, mert nem elég ügyesek, hogy meglássunk velük egy olyan gyönyörű házat, mint amiben mindannyian élünk, miután meghalunk. De ha be tudnátok csukni a szemeket, és a másikat, a gyönyörűbb szemet kinyitni, akkor látnátok, és meglátnátok, milyen ragyogó és dicsőséges ház is az.

Hátra kell hagynunk a testünket, amikor elmegyünk abba a házba. Látjátok, a testünk elég szép nekünk, hogy abban éljünk itt, mert bár Istennek ez a háza nagyon szép, de nem annyira szép, mint az a másik ház. Így amikor elmegyünk oda, itt hagyjuk a testünket, és akkor egy sokkal gyönyörűbb testben élünk, ami jobban illik Isten másik házához.

Az is nagyon gyönyörű test, amiben akkor élünk. Soha nem fárad el, nem éhes vagy fázik. Soha nem akar tüzet rakni, hogy felmelegedjen, mert soha nem fázik, és soha nem érez fáradtságot, soha nem érez semmilyen fájdalmat, mindig olyan könnyű és örömteli élni benni, mint egy kis madár testében. Gondoljátok el, milyen boldogság lesz Johnny Hichens, a rokkant fiú számára, amikor oda fog menni. Nem kell majd többé a mankói segítségével próbálnia vonszolni magát. Lesz majd egy gyönyörű új teste, amely tele lesz boldogsággal és étellel, és tud majd ugrálni és szaladni, sőt, még repülni is a levegőben, és ismét leszállni, mint a sirályok a tengerparton. Ott minden gyerek úgy tud repülni, mint a madarak, és együtt játszanak ilyen vidám játékokat. Ott olyan remek dolgok jönnek játszani velük, mint gyönyörű angyalok, kedves kis tündérek, és néha eljönnek, hogy megkeressék a földi gyerekeket, hogy nem akarnak-e azok is oda menni és játszani velük.

Mert tudjátok, ti is oda mentek arra a gyönyörű vidékre minden éjszaka, amikor alszotok, pontosan ugyanarra a gyönyörű vidékre, mint ahová kerültök, mint amikor meghaltok. Amikor este elalszotok, azonnal kicsusszantok az itteni testetekből, de ott van a gyönyörű testetek, ugyanaz, amelyben akkor éltek, amikor meghaltok, és akkor beszélgethettek a gyerekekkel, akik elmentek, hogy ott éljenek jól, és a gyönyörű angyalokkal és a tündérekkel, és együtt repüljete velük. Majd reggel visszaküldenek ismét ide, és kinyitjátok a szemeteket, és itt vagytok újra. Tehát éjszaka és amikor meghalunk, Isten megengedi, hogy az Ő másik gyönyörű világában éljünk, ami még ragyogóbb, mint ez itt, és ha megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy úgy végezzük a dolgunkat, ahogyan Ő akarja, amikor ébren vagyunk itt lent, akkor amikor becsukjuk a szemünket, és kicsusszanunk a testünkből, a másik világ nagyon csodálatosnak fog látszani, és boldoggá tesz bennünket. Néha az emberek nem tesznek meg minden tőlük telhetőt, hogy úgy végezzék a dolgukat, ahogyan Isten akarja, akkor a másik világ először nem fog annyira gyönyörűnek látszani. Szeretet nélküli gondolatok, önző cselekedetek bezárják a gyönyörű szemünket, és akkor nem láthatunk jól a másik világban, és az egyedüli dolog, amit akkor meg kell tennünk az, hogy gyorsak vagyunk, és szeretünk valakiket, és segítünk nekik, és így a szemünk elkezd jobban látni.

Hosszú időn keresztül folytathatnám, hogy azokról a kedves dolgokról meséljek nektek, amik abban a gyönyörű világban élnek. Vannak csodálatos angyalok, akik a legszentségesebb zenét játsszák. Amikor egymással beszélgetnek, az olyan, mintha egy nagyszerű dalt énekelnének. Azután van néhány olyan angyal, akik a legcsodálatosabb színeket tudják elővarázsolni. Amikor ők beszélgetnek egymással, az ég tele van ragyogó színű képekkel, mint egy csodálatos napnyugta. Azután ott vannak a kicsi kedves tündérek seregei. A kicsi tündérek, akik táncolnak és röpködnek, tele vannak vidámsággal és huncutkodással, és szeretnek szökdécselni kicsi nap-sugárként ki-be a virágokból és páfrányokból.

Öt nagy dolog van, amit Isten szeretne, hogy az emberek megtegyenek abban a gyönyörű világban. Az első az, hogy szeressék a körülöttünk levő embereket, a második az, hogy szeressék azokat az embereket, akik már Hozzá legjobban hasonlítók nővekedtek, ismerjék meg mindazokat a bátor és igaz dolgokat, amiket ők csináltak, és próbáljanak meg olyanok lenni, mint ők. A harmadik az, hogy szeressünk minden boldogtalan embert, és azokat, akik még nem jöttek rá, hogyan tegyék azt, amit Isten akar, hogy megtegyék. A negyedik az, hogy szeressük a világot, amelyben élünk, a madarakat, az állatokat, a virágokat és minden gyönyörű dolgot benne, és mindig érdeklődjünk irántuk. Az utolsó pedig az, hogy ha még nem látjuk, próbáljuk meg megérteni az Ő gyönyörű darabkáját, amit Isten elrejtett mindenben a világon, és utána próbáljuk meg elképzelni, milyen csodálatos és pompás dolog lesz, amikor Isten szívének az a darabkája, amit oda tesz, teljesen világosan megmutatkozik a világon mindenki számára.

Többé már nem félték a sötétben, ugye, Pat? Ha igen, akkor Anya bejön, és fogja a kezdet, amíg ki nem csusszansz a testedből abba a gyönyörű világba, utána pedig el kell mondanod mindent róla, amikor visszajössz reggel, ha emlékszel rá. A leggyakrabban nem emlékszel. Vajon én emlékezem? Néha. Amit pedig Anya mond neked a gyönyörű világról, azt egy nagyszerű és jó ember mondta Anyának, aki nagyon jól ismeri azt a gyönyörű világot, mert a gyönyörű szemei mindig nyitva vannak, még napközben is.

4. fejezet A tündérek

Voltatok-e kíváncsiak már arra, ki növeszti a virágokat, és hogyan válnak olyan szép formájúvá és szép színesekké? Emlékezték, beszéltem nektek a tündérekéről, akiket éjszaka a gyönyörű világban láttok. Nos, pontosan ez az ő munkájuk. Ők növesztik a virágokat, és az idejük nagy részét azzal töltik, hogy megpróbálják olyan szép alakúvá és olyan gyönyörű színűvé tenni, amennyire lehetséges. Ugye, milyen ügyesek? Ezt sem ti, sem én egy kicsit sem tudjuk

megtenni. De nem is kell tudni, hogyan csinálják. Isten nem is akarja tőlünk, hogy ezt tegyük. Tőlünk azt akarja, hogy másféle munkát végezzünk a világban.

A tündérek nagyon büszkék a munkájukra, és szeretik, ha észreveszik és értékelik őket. Amikor megcsodálunk egy gyönyörű virágot, és boldogok vagyunk attól, hogy milyen szép, a kis tündér, amelyik készítette, nagyon örül. De ha durván letépjük, majd nem törődünk vele, esetleg még ki is dobjuk a poros útra, a kis tündér szíve vérzik. Ő szerette a virágot, és olyan jól készítette el, amennyire csak tudta, és nem szereti látni a munkáját elromlani. Ráadásul a szegény virág, bár nem tud úgy gondolkodni, mi ti vagy én, és csak nagyon-nagyon kicsit érezni tud, de annyira éppen tud, hogy szomorú legyen, amiért nem bánnak vele kedvesen. Látjátok, a virág és a tündér, amely készítette, az Isten világában levő nagyon kicsi teremtmények közül valók. Mi pedig nagyon barátságosak akarunk lenni az aprócska teremtményekkel, ugye?

Egyes tündérek a rovaroknak segítenek a csodálatos öltözékük elkészítésében. Ők festik nekik azokat a ragyogó színeket a szárnyaikon és hátukon, és szerintem a pillangó nagyon örül, hogy olyan szép öltözéket készített neki egy kedves kicsi tündér. Azután vannak más típusú tündérek, akik fákban élnek, és zöld ruházatuk van, ugyanolyan, mint a fáknak. Hogyan néznek ki? Valamelyest hasonlók hozzánk, csak kisebbek és fényesebbek, és szebben öltözködnek. Egyesek közülük olyan kicsik, mint egy madár, azok, amelyek a virágokat készítik, de a fákban élők nagyobbak, néha akkorák, mint Cili (1 méter). Ők hordják a leggyönyörűbb ruhákat, a legcsodálatosabb színűeket és sugárzókat, és ezek nagyon élénkek és könnyedek, és imádnak együtt táncolni a napsugarakban. Nagyon szégyenlősök, és általában elszaladnak, amikor embereket látnak közeledni, és nem szeretnek túl közel élni ott, ahol sok ház van, mert a túl sok zaj megrémíti őket. Néha, ha nagyon csendben vagytok, és nagyon boldogok vagytok, egy fából egy kis tündér közel jön hozzátok, és jól megnézi magának a szokatlan emberi lényt. Ők látnak bennünket, bár mi nem gyakran látjuk őket. Szeretnétek látni őket? Talán egy napon meglátjátok.

Vannak tündérek, amelyek vizekben és a tengerben élnek, és akik fel-le játszanak a vízben, fröcskölnek és folytatják azt. A folyó-tündérek zöld ruhákat hordanak, mint a fa-tündérek, de a legcsodálatosabbak a tengeri tündérek. Nagy szórakozásuk a hatalmas hullámok tetejének meglovaglása, és a fehér hab felfröcskölése, amikor a hullám megtörik. Néhányan mindig fenn, a levegőben a felhők között élnek, és idejük nagy részében azon dolgoznak, hogy az ég szépen nézzen ki. Összeterelik a felhőket mindenféle vicces és csodás alakba, és nagyon szeretik a felhőket olyan alakba rendezni, amit „makréla-égnek” nevezünk. Ezeknek a tündéreknek olyan hosszú hajuk van, hogy amikor a szelek szárnyán repülnek, a hosszú hajuk mögöttük lebeg.

Azután vannak mókás kicsi tündérek, amelyek lenn, a földben élnek, lenn, a bányákban, és közvetlenül a föld alatt. Az ő munkájuk az, hogy segítsenek elkészíteni azokat a hasznos és gyönyörű dolgokat, amiket kiásunk a földből, vasat, aranyat, ezüstöt és a szikrázó drágaköveket. Néha mélyen lenn egy bányában, amikor minden csendes, az emberek hallják őket kopácsolni. Ezeket gnómoknak nevezik, és ha láttatok volna ilyet, akkor egy különös kis zömök alakot láttatok volna csúcsos sapkában és hosszú szakállal. Egyszer egy barátom kifeküdt a napra egy elhagyatott mezőn Skóciában, amikor néhány kicsi gnóm jött elő óvatosan felmászva, hogy megnézzék őt. Nagyon mozdulatlanak kellett lennie, mert ha megmozdult, visszaszaladtak ismét, és elbújtak a nagy kövek és sziklák mögé. Egy másik alkalommal pedig egy fa mellett ült, és megpillantott egy kedves kis virág-tündért egy lonc virág porzóján, amely őt nézte.

Látjátok, a tündérek nagyon sok munkát végeznek el a világban. Hasznossá és széppé teszik nekünk, és úgy gondolom, nem szabad erről megfeledkeznünk, és meg kell nekik gondolatban köszönnünk, ugye? Nem tudnánk nélkülük boldogulni, és ne feledjétek, hogy még ha nem is látjátok a tündéreket, elkerülhetetlenül érzitek a munkájuk hatásait egész álló nap. A tündérek azok, akik nevelik a virágokat, akiktől fújnak a szelek, és akiktől ég a tűz. Azok a tündérek, akik miatt ég a tűz, nagyon káprázatos tündérek. Aranyvörös ruhát hordanak, és

amikor vidáman ég a tűz és morog fenn a kéményben télen, a tűztündérek imádják ezt, és felfelé repülnek a lángokkal. Mi nem tudunk a tűzben élni, ugye? Ha megpróbálnánk, teljesen összeégnénk. De a tűztündérek ezt szeretik. Sehol máshol nem élnek. Látjátok tehát, hogy a tűztündérek miatt ég a tűz, a vízi tündérek miatt pezseg a víz, a széltündérek miatt fújnak a szelek, a virágtündérek miatt pedig a fák és a virágok széppé nőnek. Mihez kezdenénk nélkülük?

Ideje aludni menni. Mondjunk jó éjszakát a rózsáknak, amikor elmegyünk mellettük, és a kicsi tündérnek is, amely készítette.

5. fejezet Az angyalok

A gyönyörű világban nem csak sok-sok kedves kis tündér van, hanem van néhány nagyszerű lény is, akik még a tündéreknél is gyönyörűbbek, és sokkal bölcsőbbek és megfontoltabbak. Ők az angyalok, akik különlegesen segítik az embereket a földön, ugyanúgy, ahogyan a tündérek segítenek a virágoknak, a szikláknak és a folyóknak. Néha, amikor azt látják, hogy egy okos ember megpróbálna olyan dolgokról gondolkodni, amelyek segítenek többi embernek a világban, nagyszerű gondolatokat tesznek a szívébe, és gyönyörű dolgokról tudatják a fejében, és ő ezeket leírja, vagy ráteszi egy szépséges képre, vagy csodás zenébe önti, és így próbálja elmondani mindenki másnak, mit mondtak neki az angyalok. Néha csak próbál arra gondolni, hogyan segítsen, mert nagyon sok ember van, aki boldogtalan és szerencsétlen, és akkor az angyalok belesúgnak a szívébe módszereket, amikkel segíthet a szomorú embereket boldoggá tenni. Mindaddig, amíg megpróbálja a tőle telhető megtételét folytatni, segítenek és erőt adnak neki ahhoz, hogy próbálkozzon, és mindig próbálkozzon. Néha az ilyen bátor és jó emberek feladják a próbálkozást, és ilyenkor az angyalok szomorúak. Látjátok, ők mindig segíteni akarnak minden boldogtalan embernek a világon, és ez az, amiért mindig elégedettek, amikor azt látják, hogy valaki ugyanezzel próbálkozik, és mindig segítenek neki olyan erősen, amennyire csak tudnak.

Az angyalok soha nem gondolnak semmi másra, csak arra, hogy olyan csodás munkákat végezzenek el, amit Isten akar tőlük, hogy megtegyék. Amikor pedig nekünk segítenek, az nem mindig úgy történik, ahogyan mi esetleg elgondoljuk. Egy angyal tudja, ha Isten azt akarja, hogy egy kisfiú vagy kislány térjen haza ismét az Ő gyönyörű országába, így visszaviszi azt a kisgyereket haza, mert Isten ott akarja őt. Isten kölcsön adja a gyereket az apának és az anyának, mert az egész világon nem volt senki más, aki úgy tudná szeretni és olyan jól tudná tanítani, de a gyerek mindig is inkább Isten gyereke, mint az apjái és az anyjái. Az apa és az anya pedig szomorúak, mert nem látják többet a kis gyereket napközben. Az angyal megpróbálja elmondani nekik, hogy nem kell szomorúnak lenni, mert a kis gyermekük nagyon boldog Isten másik gyönyörű házában, de ők nem mindig hallják meg, amit az angyal mond.

Néhány angyal vigyáz a gyerekekre, amikor egyedül vannak, és nincs senki, aki vigyázzon rájuk. Egyszer egy kisfiú és kislány testvérpár eltévedt az ausztráliai bozótosban. Ausztráliának azon a részén nagyon könnyű eltévedni, mert nincs olyan sok út, mező és ház, mint itt, nálunk. Szegény apjuk és anyjuk teljesen kétségbeesett, és több mint két álló napon keresztül kereste őket. Akkor, amikor már majdnem feladták, a két gyerek hirtelen haza ment. „Óh, Anya – mondta a kisfiú, amikor az anyja ismét a karjaiba ölelte – egy gyönyörű, fénylő nő jött hozzánk, kézen fogott, és haza vezetett bennünket.” Amikor pedig nem túl régen egy nagy földrengés volt Szicíliában, és a legtöbb ház Messina városában összedőlt, egy angyal jelent meg, és ételt hozott egy kisfiúnak, akit egy nagy kupac rom alá egy lyukba volt betemetve, amíg az emberek ki nem tudták ásni.

Az angyalok pontosan úgy segítenek nekünk növekedni, ahogyan a tündérek segítenek a virágoknak. De a virág, amit az angyalok látnak, a szívünkben növekszik, nem pedig kívül, és ez a legcsodálatosabb dolog a világon mindenki számára. Amikor a szívetekben levő virág *teljesen*

felnőtt, ti is olyanokká váltok, mint az angyal. Tudjátok, mitől növekszik a virág? Szeretettől és a világ összes többi emberéért végzett munkáktól, és mindazoknak a dolgoknak a megismerésétől, amik a világunkban vannak. Nagyon gyönyörű a szívetekben levő virág. Isten ülteti azt oda, hogy növekedjenek a kertje számára szerte a világon. Kicsit elgondolkodhattok, milyen is az. Olyan, mint az összes gyönyörűség dolog, amire csak gondolhattok, az összes legszebb virág, az összes legbátrabb cselekedet, az összes ember, akiket a legjobban szerettek. Anyának is van egy virága, hogy nevelje azt. Segítenetek kell Anyának, ő pedig nektek segít.

Azután vannak ragyogó hatalmas angyalok, akiknek emberek egész nemzetét kell felügyelniük és vezetniük. A nemzeti angyalok nagyon gyönyörűek, erősek és pompázatosak. Megpróbálják úgy vezetni a nemzetüket, hogy az mindig a legjobb és legigazabb cselekedeteket végezze, és arra menjenek, amit Isten akar tőlük, hogy menjenek a világ összes más nemzete között. Angliának is van egy hatalmas angyala, amely vezeti. Mi Szent Györgynek nevezzük őt. Olyan, mint a legnemesebb, legigazabb és legbátrabb angol ember, akit csak el tudtok képzelni, és ő állandóan azt reméli, hogy a nemzete, amelyet annyira szeret, nemes cselekedeteket fog végezni, amelyek méltók a legjobb angolhoz, aki Isten előtt Anglia képviselője. Más nemzeteknek is megvannak a maguk angyalai, és különböző neveken hívják őket. Szeretném, ha Szent György büszke lenne arra, ahogyan élünk, és ahogyan cselekszünk. Ugye, ti is?

Azután amikor Isten legnagyobb és legjobb tanítója eljön, az Ő házában élő gyermekeinek a tanítója, az, aki szeret és tanít *mindannyiunkat*, gyerekeket és felnőtteket szerte a világon, amikor eljön – ahogyan időről időre megteszi, mivel a világ folytonosan növekszik –, hogy velünk legyen egy időre Istennek *ebben* a házában úgy, ahogyan mindig velünk van Istennek abban még szebb házában, ahol éjszaka és a halál után élünk, akkor az angyalok is eljönnek, és leggyönyörűbb dalokat éneklnek, mert annyira boldogok és örülnek a jó szerencsénknek. Legutoljára, amikor eljött, az mitegy kétezer évvel ezelőtt történt, akkor egy apró kicsi csecsemőként egy fogadó szegényes istállójában született meg éjszaka, és az angyalok felismerték, és azonnal lejöttek a földre, és körbevették a helyet, ahol volt, és a legcsodálatosabb dalokat énekeltek. Ez azért volt, mert annyira boldogok voltak, hogy itt lenn látták őt ismét. Elmentek, és elmondták néhány pásztornak, akik a birkáikra vigyázva üldögéltek egész éjszaka, és a pásztorok nagyon örvendezve mentek őt meglátogatni. Mert látjátok, Isten nagy tanítója nem csak velünk törődik és bennünket tanít, hanem szereti és tanítja az összes angyalt is. Őt az angyalok és az emberek tanítójának nevezik, és a következő alkalommal róla fogok nektek mesélni, hogy hogyan szeret és tanít bennünket, és mutatja meg nekünk, Isten hogyan akarja, hogy növekedjünk, és mit akar, hogyan segítsünk Neki.

6. fejezet A Világ Tanítója

Gyerekek, ma este elmesélem nektek a világ legnagyobb és leggyönyörűbb történetét, a legjobbat és legkellemesebbet, ami el lehet mesélni.

Tudjátok, Isten hogyan apja és anyja mindennek, és hogy mindannyian az Ő házában élünk együtt, amit mi világnak nevezünk. Gyönyörűvé tette, és így boldognak kell lennünk benne, olyan csodálatossá, hogy meg akarjuk ismerni, és folyamatosan, örökkön örökké fedezük fel a gyönyörű és érdekes dolgokat. Itt van velünk az összes többi ember, állat és virág, és így rájöhettek, milyen élvezetes velük együtt tenni a dolgunkat, és kitalálni érdekes dolgokat velük, segíteni nekik abban, amit szeretnek csinálni, és elérni, hogy ők is segítsenek nekünk abban, amit mi szeretünk csinálni. Ez az, amit Isten a legjobban szeret, ha megteszünk. Néha az emberek erre hosszú ideig nem jönnek rá. „Miért nem mondja meg nekik Isten?” – kérdezték? Azért, mert tudja, hogy sokkal bölcsőbbekké fognak válni, ha maguktól jönnek rá. De egész idő alatt reméli, hogy hamarosan rá fognak jönni, mert akkor sokkal vidámabbak és boldogabbak

lesznek. Azért, hogy segítsen nekünk, néha elküld néhányat teljesen felnőtt gyermekei közül, hogy itt éljenek velünk, hogy gondunkat viseljék, hogy tanítsanak mindnyájunkat. Nem gyakran látjuk őket, de ők állandóan látnak bennünket, és állandóan próbálnak segíteni nekünk, hogy úgy növekedjünk, ahogy Isten akarja, és segítsenek nekünk, hogy olyan dolgokat csináljunk, amit Isten akar tőlünk. Bár Isten hatalmas gyermekei most annyira ragyogók, annyira gyönyörűek és annyira jók, egykor, nagyon régen ők is Isten kisebb gyermekei között voltak, mint mi most, és Isten házában növekedtek, ahogyan mi tesszük most, és mindenféle csodálatos dolgot tanultak, ahogy mi tesszük most. Emiatt tudják, hogyan segítsenek nekünk olyan jól, mert egykor pontosan olyanok voltak, mint mi vagyunk most.

Az egyikük az összes többinél gyönyörűbb, bölcsőbb és csodálatosabb. Mivel pedig annyira gyönyörű és bölcs volt, és annyira szerette az összes embert és dolgot Isten világában, Isten azt mondta neki: „Neked kell lenned az én kicsi gyerekeim legfőbb tanítójának ebben a világban”. Így évezredek sokasága óta Isten legjobb tanítója állandóan itt él velünk, szeret bennünket, ügyel ránk, és tanít bennünket a csodálatos szeretetével és bölcsességével.

Velünk van Istennek abban a még gyönyörűbb házában is, amelyben élünk minden éjszaka és miután meghalunk, és ott Ő olyan, mint a napfény, amely állandóan mindent beragyog. Néha pedig, olykor-olykor, ahogyan az emberek a világban tovább növekednek, eljön ide is, járja a városainkat, és mindent elmond nekünk *személyesen*, az üzenethozói helyett, ahogyan máskor teszi, és elmondja nekünk, hogyan legyünk bölcsék és szeretők, és hogyan tegyünk mindent boldogabbá és jobbbá. Akkor minden ember boldogabbnak és erősebbnek érzi magát, és sokan keményen megpróbálnak olyan széppé és jóvá növekedni, mint Ő. Még az állatok és a madarak is elkezdnek örömmel játszani és énekelni, mert Ő ott van. Az angyalok is ismerik, és ahogyan korábban mondtam nektek, lejönnek a földre énekelni, annyira örülnek a mi boldogságunknak. Látjátok, ők is mindannyian nagyon-nagyon szeretik Őt. Hát nem csodálatos ez? Nem tudjuk megállni, hogy szeressük az Isten legjobb és leggyönyörűbb fiát, amikor itt van ezen a földön.

Máskor az üzenethozóit küldi el. Egyesek tudják, hogy az Ő üzenethozói, mások nem tudják. Néha ti is az Ő üzenethozói vagytok. Amikor csak olyan dolgokat visztek az Ő világában levő embereknek és dolgoknak, amiket Ő nagyon szeret, valami gyönyörűt, egy szép virágot, egy ragyogó mosolyt, egy kedves szót, egy segítő cselekedetet, akkor Ő egy üzenetet küld nekik állatok. Mert ne feledjétek, hogy a világ minden gyönyörű és gyöngéd dolga az Övé, mert azok valójában mind Istené, Ő pedig Isten saját szíve és mosolya a számunkra. Azt se feledjétek, hogy néha nem csak a világ emberei, hanem az Ő nagyon kicsi gyermekei, az állatok és a növények számára vagyunk az Ő üzenethozói. Ő mindig nagyon gyengéd volt a kicsi és gyenge dolgok felé, és használta a csodálatos képességeit, hogy megáldja őket, és segítsen nekik. Bár Ő volt a legnagyobb és legerősebb az világ emberei között, inkább megengedte néhányuknak, amikor legutoljára itt járt, hogy kegyetlen halálra ítéljék, mint sem arra használta volna hatalmas erejét, hogy Önmagát védje meg. Soha semmit nem tett csak Önmagáért. Állandóan valamennyi gyermekére gondolt, és arra, hogy mit tehetne a segítségük érdekében. Még akkor is, amikor néhány szegény ostoba ember halálos sebet ejtett rajta, rájuk gondolt, és szerette őket. Oh, szegény emberek, ha tudhatták volna, kit sebeznek meg! Különben soha nem tették volna meg.

Anya nagyon szereti azt a történetet, amikor Ő utoljára jött közénk, és élt velünk. Majd el fogja mesélni az összes történetet arról, hogy Ő akkor mit csinált és mondott. Akkor majd látni fogjátok, milyen csodálatos is Ő. Amikor abban az időben eljött, Jézus Krisztusnak hívták. Azért hívták így, mert Jézus megváltót jelent, aki azért jön, hogy segítsen és megmentsen, és nevezték Krisztusnak is, mert ez a név felkentet jelent, azt, akit Isten kijelölt, hogy mindig vezessen és tanítson bennünket. Azt megelőzően egy másik hatalmas Isten Fia jött a világba, és

tanította azt, de Isten elhívta, hogy menjen, és máshol dolgozzon Neki, és ezután adta nekünk a mi drága tanítónkat, hogy foglalja el az Ő helyét.

Más országokban más nevet adtak Neki. Egy napos országban a messzi keleten Maitreya Úrnak nevezik, ami a Testvéri Szeretet Urát jelenti. De van egy név, ami minden név közül a legjobb, amit bárhol is adtak neki. Ez olyan név, amely egy valóban nagyon régi könyvben szerepel. Abban a „Világ Szívének” nevezik. Nem tudjátok, miért nevezik ezen a gyönyörű néven? Mert az Ő szíve annyira nagy és bölcs és szerető, hogy nincs soha olyan, amikor ne ismerné az Ő világában élő minden teremtmény összes gondolatát és érzését és mindazt, ami velük történik. Néha szomorú emberek úgy érzik, hogy egyedül vannak a világban, és hogy senki nem tudja, mit éreznek és gondolnak. De Ő mindig tudja, és bár nem látják Őt, Ő átöleli őket a karjaival, és azt mondja: „Kicsi gyermekem, kedves kicsi gyermekem!”

Egy napon – ah, ez a mindennél jobb dolog, amit el kell nektek mondanom – mindenki képes lesz meglátni, hogy Ő vele van, mert Ő újra visszajön, hogy beszéljen a dolgokról a földön. A legjobb üzenethozói közül néhányat ide küldött, hogy tanítsanak bennünket. Nem telik már sok idő el addig, amikor ismét eljön. Talán akkor Cili, amikor te és Pat felnőttök. Ugye, milyen boldog időszak lesz az? Drágáim, mit fogunk csinálni, ti és én, hogy segítsünk Neki? Mert el kell kezdenünk segíteni Neki, mielőtt megérkezik.

Most pedig, mielőtt aludni mentek, ne gondoljunk egy percre semmi másra, csak Maitreya Úrra, a Világ Szívére, Krisztus Úrra, és mondjuk Neki:

„Drága Uram, kérlek áldd meg Apát és Anyát, Pat-et és Cilit és Babát, és Miss Brown-t és Dadát és Mary-t és Szakácsot és Bruno-t és Kitty-t és valamennyi embert a világon, és minden állatot és a fákat és a virágokat és az angyalokat és a tündéreket. Segíts mindannyiunknak, hogy olyanná növekedjünk, mint te vagy, és térj vissza hozzánk hamarosan, mert mindannyian nagyon akarjuk ezt.”

Természetesen Ő mindig megáld bennünket, de Ő szereti, ha szólunk Hozzá, és én is szeretem. Ugye tudjátok, miért szereti, ha szólunk hozzá? Mert szeret bennünket. Senki nem szeret annyira bennünket, mint Ő.

7. fejezet Ahogy a dolgok működnek

Amikor gondolkodunk, vajon hová mennek a gondolataink, és milyenek azok? Nem látjuk a gondolatokat, de azok mind egyformán élnek, és néhányuk annyira szép, ha láthatnánk, hogy milyenek is.

Képzeljük el, milyenek lehetnek. Ismerek olyan gondolatokat, amelyek pont olyanok, mint a rózsaszirmok, amiket a szél elfúj, és amiktől a levegő édes illatú. Ezek a boldoggá tevő gondolatok. Figyeljétek csak meg, milyen lágyan dorombol Cica, mert a kiscicái mind körülötte vannak. Biztos vagyok benne, hogy állandóan sok kicsi rózsza-gondolatot gyárt, és abban fürdeti a cicáit. Amikor pedig Apa haza jön, és mindannyian szaladunk üdvözölni őt, szerintem rózsaszínű napfény hatalmas szép felhője veszi körül őt és bennünket.

Néha a gondolatok nem olyan szépek, és nem néznek ki olyan bájosnak, ha láthatnánk azokat. Valaki, akit ismerek, kissé mogorva volt ma reggel, és valaki mást erősen eltaszított magától. El sem akarom gondolni, miféle gondolat volt az. Biztos vagyok benne, hogy nagyon csúnya, szúrós és undorító.

Néha pedig olyan gondolatokat csinálunk, amiknek kicsiny szárnyai vannak, amik repülnek, csak repülnek azokhoz az emberekhez, akikre gondolunk. Ez történik, amikor olyan emberekre gondolunk, akiket szeretünk, és messze vannak. A kicsi gondolatok odaszállnak hozzájuk, és átadják nekik puszi-jainkat, és a fülükbe súgják: „Valaki szeret téged”. Amikor pedig szeretnénk dolgokat embereknek, a kicsi gondolatok felszállnak Istenhez, és ha az a dolog tényleg segít annak az embernek, akire gondolunk, akkor Ő egy napon elküldi azt nekik. Néha

tudjuk, hogy valaki beteg és nagyon boldogtalan. Akkor amikor rágondolunk, és arra gondolunk, milyen nagyszerű lenne, ha jól lenne, és milyen kellemes lenne, ha mindig boldog lenne, akkor azok a kis gondolatok elszállnak hozzá, és azt mondják neki: „Ne légy szomorú, hamarosan jobban leszel, hamarosan boldog leszel”.

Amikor pedig a világ Atyájára és Anyjára, Istenre, vagy az Ő gyönyörű Fiára, a világ tanítójára, Krisztus Úrra gondoltok, akkor a gondolatok tényleg gyönyörűek, mint a legkellemesebb illatú liliomok. Amikor pedig Krisztus Úr látja a gondolatainkat, nagyon örül. Olyanok, mintha gyönyörű virágokat kapna. Burmában, ahol az emberek egy buddhizmus nevű valláshoz tartoznak, amikor a templomba mennek imádkozni és a Világ Tanítójára gondolni, virágot visznek magukkal, és az oltárra helyezik, ahol a pap mindig Rá gondol, és Hozzá beszél. Ez azért van, mert bár nem látják a gondolataikat, tudják, hogy azok olyanok, mint a virágok, amiket az Ő lábaihoz tesznek. Az is ezért van, hogy néha az emberek itt is virágokat tesznek egy kép elé, amiről azt gondolják, hogy az Urat ábrázolja. Nagyon sok idő eltelt, amióta itt járt, és senki nem tudja már, valójában hogy néz ki, de képeket festenek és szobrokat faragnak arról, amiről azt gondolják, hogy olyannak kellett lennie, és amikor virágokat tesznek eléjük, azért van, mert a szívükben gyönyörű virágokat akarnak adni Neki, amik a gondolatok.

Amikor pedig olyanok akarunk lenni, mint Ő, az olyan, mint amikor a csillagok felragyognak Rá, és akkor Ő ránk gondol, és napsugarak özönét küldi vissza, ami segít nekünk, hogy Hozzá hasonlónak növekedjünk.

A világ minden dolga hasonlít a láthatatlan világokban levő más dolgokra, és emlékeztet bennünket azokra a más gyönyörű dolgokra. A rózsák emlékeztetnek bennünket a szeretetre és a szerető szívekre, és mindenekelőtt a Világ Szívére, a világ nagy tanítójára. A rózsaszín olyan, mint az Ő irántunk érzett szeretete, és sok évvel ezelőtt néhány bölcs és jó ember, akik segíteni akarták az Ő világát, mindaz, amit tenni tudtak, hogy adtak nekünk valamit, ami Rá emlékeztette őket. Ez egy rózsza volt egy keresztben – olyan keresztben, amelyre tudatlan emberek felfeszítették a testét, amikor megölték legutolsó ittlétekor. Ők a Rózsakereszt Testvéreinek neveztek magukat, mert mindannyian őszinte fogadalmat tettek, hogy Őt szolgálják és az Ő világát segítik.

A kék ég pedig olyan, mint az Ő Anyjának karjai, amelyek átölelik a világot, és ugyanilyen a nagy kék óceán. Szerintem mások is gondoltak erre, és a régi festők gyakran ábrázolták az Anyját szép kék köpenyt viselve, pontosan az ég és a tengerek színével megegyezőt. Neki nagyon gyönyörű anyja volt, aki mindennél jobban szerette Őt a világon. Minden anya boldog, amikor a kicsi gyerekeik megérkeznek hozzájuk, de egyik sem lehetett olyan boldog, mint az Ő Anyja, mert tudta, hogy a kicsi fia a Világ Tanítója, és senki nem tudna olyan jól segíteni mindenkinek, mint Ő. A csillagok pedig, úgy gondolom, a csillagok olyanok, mint a gondolatok, Isten gondolatai, milliól és milliók, azok a gondolatok, amiket Isten állandóan gondol az Ő világáról. Csak nézzétek meg, hogyan sziporkáznak, mintha mosolyognának ránk, és próbálnának beszélni.

Az a gyönyörű nagy százszorszép pedig, amely most elment aludni, emlékeztet engem az emeleten levő babára, aki a nagy szeméit éppen becsukta, és szintén elaludt. Reggel a százszorszép ki fogja nyitni a szirmait ismét, amint a nap felkel, és a baba is ki fogja nyitni a szeméit, és tudom, nagyon élénk lesz, és azt akarja, hogy azonnal játsszatok vele. Talán amikor mi is becsukjuk a szemünket, a kicsi tündérek, amelyek a virágokkal élnek, megfogják egymás kezét, és táncolnak, csak táncolnak. A holdfénytől mindig táncolni akarnak. Menjünk aludni, és akkor kicsusszanunk a testünkből, kiszaladhatunk, és összefogódzkodhatunk velük, és mi is táncolhatunk. Akkor majd fel tudunk fogni minden szépséges gondolatot, amik olyanok, mint a virágok Isten másik házában, és elvihatjuk azoknak az embereknek, akik szeretnék azokat.

Akkor most, mielőtt aludni mennénk, kívánjuk a legjobbat, amit csak ki tudunk gondolni, mindazoknak az embereknek, akiket ismerünk. Kívánjuk valamit Johnny Hichens-nek. Pat

megteszi ezt, mert Johnny és Pat nagy barátok. Mondd el, mint szeretnél Johnny-nak, Pat, utána pedig Cili, te mondd el, hogy te mit kívánsz neki.

UTÓSZÓ

Pat, kedves, mi az a két dolog, ami mindig mindennél fontosabb a világon?

A szeretet és a bátorság.

Legyünk bátrak, ez az, ahogyan a világ legjobb emberei kitaposták az utat a Mennyek felé a számunkra. Vigyázzunk minden dologra a világon. Ez az, amit a világon minden valódi anya tesz örökkön örökké. Ez az, amit Cili tud, mert Anya és az ő kicsi lánya olyanok, mint amilyen a gyönyörű asszony, aki egykor Isten Anyja volt, és tudta, amit az Ő prófétája, Mohamed mondott, hogy „A Mennyország az anyák lábánál fekszik”.

Pat pedig valahogy olyan, mint Ő, a nagyon gyengéd és tökéletes lovag, akinek az örök jelmondata mindazok számára, akik követik Őt: *noblesse oblige* [a nemesség kötelez].